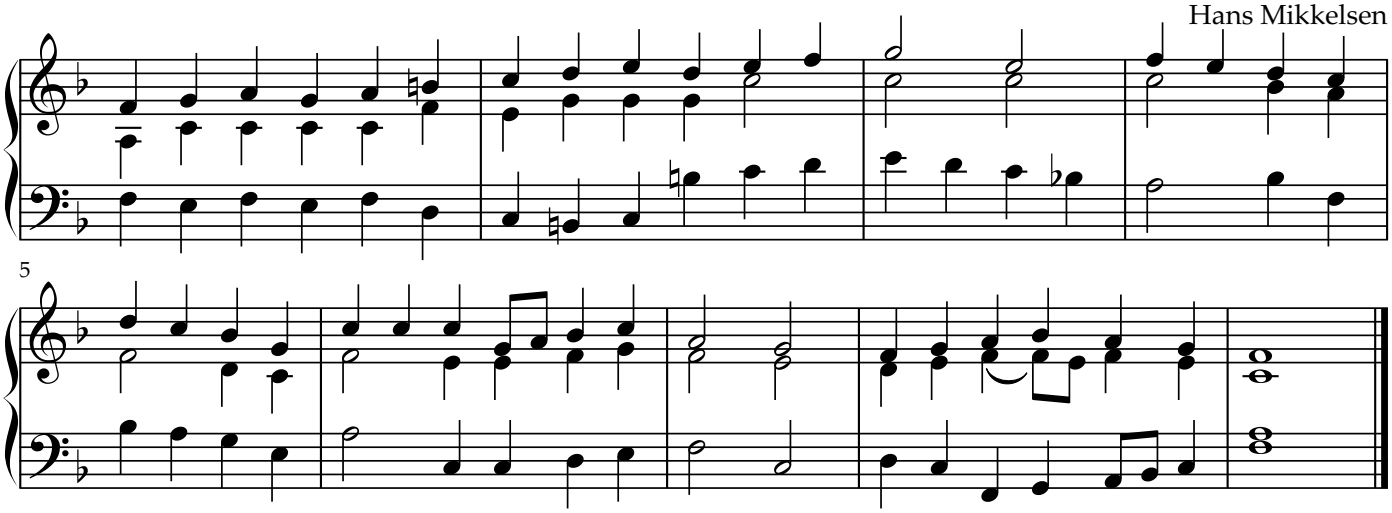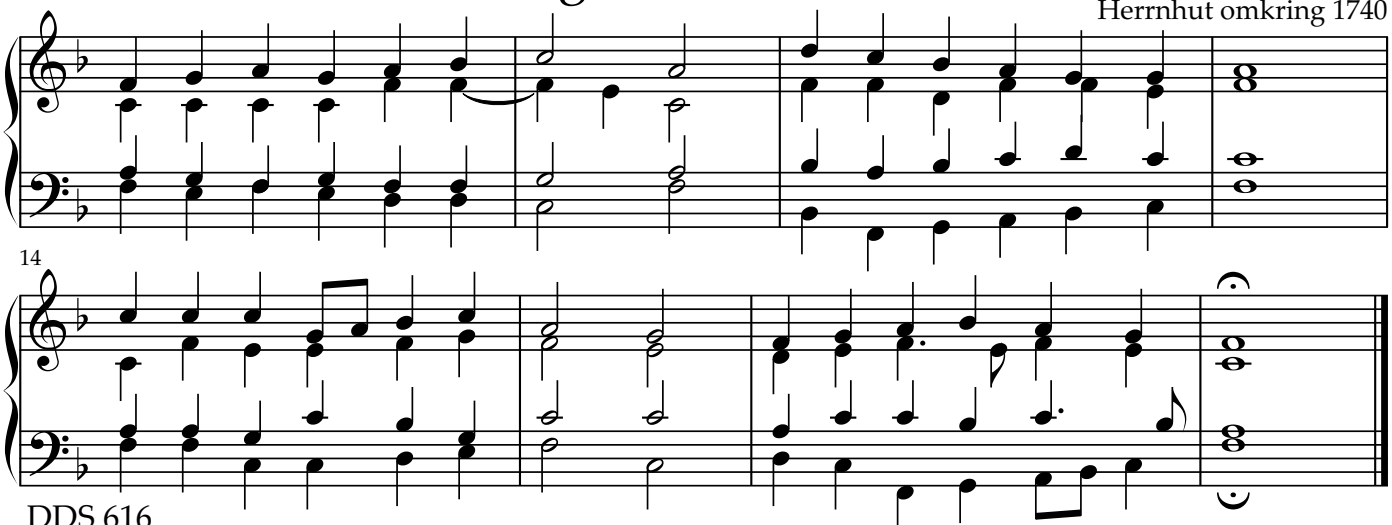Herrens røst, som aldrig brister DDK 209

Hans Mikkelsen

Herrens røst, som aldrig brister

Herrnhut omkring 1740

DDS 616

1. Herrens røst, som aldrig brister,
lært mig har, hvad og jeg tror:
Alt, hvad for hans skyld jeg mister,
får igen jeg på hans ord.1

2. Kunne over ham jeg glemme
med mig selv mit eget nu,
hos min Gud jeg da var hjemme,
kom som mit hans liv i hu.

3. Var kun altid sjælens øje
stadig til vor Herre vendt,
da på evighedens høje
pinseblus for mig var tændt.

4. Da vidåben stod Guds Eden
for mit øje og min fod,
i Guds-haven med Guds-freden
lys jeg drak af livets flod.

5. Ville jeg af intet vide
uden Kristi kærlighed,
da var mine kår så blide
som min Guds, der alting ved.

6. Fik mit hjerte ret at finde,
uden ham er alting dødt,
da var han i hjertet inde
med Guds-livet evig sødt.

7. Turde jeg på verden træde
med dens lyster, guld og glans,
ind jeg til min Herres glæde
gik med brudens rosenkrans.

8. Dog, i Jesus-Kristus-navnet
alt er skænket den, som tror;
deri hjertet bod for savnet
finder med Guds Ånd og ord.

Tysk 1680. Hans Adolph Brorson 1739.
N.F.S. Grundtvig 1851 og 1864. 1 Mark 10,28-30